

Dopisi.

iz Mirnika, dne 1. maja 1903. — V

17. šte. „Prim. Lista“ trdi neki dopisun kožbanski, da so ugovorniki proti volitvam, ki so bile dne 18. dec. preteklega leta, obrekovalci. A to zato, ker je c. kr. namestništvo odbilo u'ok ter da smo v ugovoru navedli več kvintalov laži. Ker pa pravi ta kožbanski inteligentni modrijan, da ne mara omenjati teh lažij, zato pa jih mi nastejemo. V ugovoru nismo rekli, ne da so nezakonitosti niti zakonitosti, ampak navedli smo resnične slučaje. Ako se namestništvu ni zdelo na podlagi teh navedenih resničnih slučajev ovreči volitve, to še ne pomeni in ne dokazuje, da so v utoku laži. Ste-li razumeli, kožbanski inteligentni postenjakovič? Bodi tudi ob enem povedano, da od naših navedenih in naštetih prič v utoku ni bila niti ena zaslišana, razun eden ugovornikov.

Sedaj pa pogledajmo laži:

1. Da so se volitve vršile po navadi v občinski pisarni in da jih je župan svojevoljno prestavil v šolsko sobo, ne da bi se prej razglasilo — je-li to laž?

2. Da je stalo sicer neko naznanilo na razprtih občinskih vratih, a da večina posebno starejših volilcev ne zna čitati, je-li to laž?

3. Da je bila vsa šolska oprava v šoli, ne da bi se iznesla iz sobe zaradi prostora, je-li to laž?

4. Da je občinski obhodnik klical imena, posebna ona z enakim imenom in priimkom, nerazločno in nepopolno, je-li to laž?

(To izpričajo sami volilci z enakim priimkom in imenom. V odgovoru na utok stoji, da ni dolžnost klicati volilce k volitvi. Ako ni, čemu se je pa klicalo in čemu je komisija odvrnila volilca, če ni bil še klican?)

5. Da so v novem občinskem odboru vsaki, nečaki, strici, celo bratje itd., je-li to laž?

6. Da je agitator nevolilce Leonard Koncut iz Skrljevega begal volilce in motil celo volilno komisijo, je-li to laž? G. župan se hode gotovo spominjal, da mu je prišel isti agitator večkrat šepetat na uho v volilno sobo. Saj ima dober spomin (seveda za reči, katere on hoče). Rekli pa nismo, ali je ta agitacija zakonita ali nezakonita.

7. Da so Janeza Magnana, kateri je hotel voliti, vrgli iz volilne sobe, je-li to laž? G. župan pa je informiral oblasti, da se je ta vtihotal v volilno sobo! Tako? Kaj, kdor hoče in zahteva svoje pravice, ki so mu zajamčene po državnih temeljnih zakonih, je tihotapec? Ka-li?

8. Da je župan zaprl ob 12. uri vrata ter da so se puščali v volilno sobo le njih pristasi, je-li to laž?

9. Da je bil Anton Šavrin iz Rastočen pri volitvah l. 1899. napaden s kamenjem, ko je hotel stopiti iz Kamušekove krčme, je-li to laž?

10. Da so vsled zakasnele volitve in napada prebdeli ostali volilci celo noč v krčmi iz strahu, je-li to laž? Kdo je gotov v takim kraju zakasnuti se; se pri belem dnevu niso pustili g. dr. Tumo v miru.

11. Da je bil takrat radi razgrajanja proti našim volilcem neki kniet tačas pri županu obsojen na 8 dnuj zapora, je-li to laž?

12. Da velemodri gosp. župan ni hotel sprejeti utoka, češ, da je zakoniti čas potekel, je-li to laž? Seveda zgovorni g. župan je vrgel krivdo na tajnika. Ubogi „Mondo“! Vse le na tvoja široka pleča; dobro, da si hladnokrven! Priča Andrej Petruša pa dokaže, da je prav župan odbil utok, ker je po svoji modri glavi zračnil, da 18 in 8 je 25. —

13. Da mnogo izven naše občine stanujočih volilcev ni dobilo vabila k volitvam, je-li to laž?

Tako! To so slučajji, katere smo navedli v utoku. Sedaj pa zahtevamo od inteligentnega drugega kožbanskega dopisuna, naj nam dokaže, kateri od teh slučajev je laž. Mi pa dokažemo, da so vsi navedeni slučajji resnična dejstva, ki jih vsak čas tudi s prisego dopričamo. Nadalje podpisani bivši ugovorniki zahtevamo, da kožbanski inteligentni dopisun prekliče razžalitev, da smo obrekovalci, s polnim svojim imenom, kakor smo se mi podpisali. Na dan, ako si pošten! Drugače bode odgovarjalo uredništvo „Prim. Lista“. Zasluga dopisuna je tudi ta, da ono številce „Prim. L.“, ki prihaja v Mirnik in Golobrd, bode romalo po isti poti nazaj. Saj je bil tako že vsem vsiljen.

Menite-li, da se nam cedé sline po občinskem zastopništvu in županskem stolu? O, ne! ampak nam je le do pravičnosti, ker v Mirniku ali Golenbrdu je potreben vsaj eden obč. zastopnik za radi meje. Drugače ne potrebujemo, ker že itak naredimo vse sami, kar nam je koristno in potrebno, ne da smo v občinskem zastopu. Sezidali smo most, pričela se je cesta po idrijski dolini, proti kateri ste se z vsemi štirimi protivili. Saj je to pokazala kožbanska inteligenga s svojim nastopom, ko je bil tam g. dr. Tuma. Popravljali bodemo cerkev itd., a vse to, ne da imamo niti enega občinskega zastopnika. Kaj pa vi, ki imate občinske va-jeti in celo zastopništvo v Kožbani že toliko let, kaj ste dosegli? V celih Brdih ni slabšega farovža, ceste so še za kozje preslabe, pokopališče je prava groblja, sola jo bogpomagaj. Dolce far niente! Mi pa napredujemo brez obč. zastopništva; a vi spite.

Res, skoro bi pozabili. Sedaj je bil izvoljen v novo obč. zastopništvo sam cvet kožbanske inteligence in sami inteligentni modrijani, — da rabimo izraz kožbanskega postenjakoviča. A glej! g. župan se je izrazil proti izvestnim osebam (ako treba na razpolago), da ga je sram novega občinskega zastopstva, ter želel tudi on, da bi se volitve ovrgele — seveda samo z jezikom.

No, dopisnik iz Kožbane se je držal pregovora „Rečem ti, da mi ne porečeš“. Naučil se je gotovo iz „Prim. Lista“, ki uči „Ljubi svojega bližnjega“ — toda s kolom v roki!

Za danes naj bode zadosti, ako bode treba, imamo še gradiva na razpolago. Tako je in nič drugače.

Leonard Demartini, Franc Kavčič, Anton Zgubin, Dominik Zgubin, Janez Pičulin.

Iz gorenje Borjane. L. 1894. je bila sklenjena v občinski seji razdelitev občinskih zemljišč; takrat je bil župan Volarič. V treh letih potem se je naročilo zemljemercu in dež. poslancu Lapanji, da izvrši delo. Sprejel je delo ter dobil tudi nekaj na račun. Vsak občanar je moral dati 25 gld. za delez, ko je nanj že uknjižen. Vseh občanarjev je 41.

Užitek zemljišč pa je ustavljen, ker zivina ne sme ven; delo ne gre naprej, kdo plača davke?

Poslanec Lapanja bi moral svoje delo dokončati, ne lenariti, ljudstvu pomagati je njegova naloga.

Podžupan Jozef Špolad misli, da pojde vse po njegovo, — ali naj ne misli, bomo že znali odgovoriti mu tako, kakor zasluži. Njemu je prav, da se vsa reč zavlačuje, ker se ne briga za prepoved in goni živino na pašo. —

Zahtevamo torej, da se napravi red ter ta reč skonča v kratkem, če ne storimo še druge korake.

Domače in razne novice.

Smrtna kosa. — V nedeljo popoldne so pokopali na tukajšnjem pokopališču g. Jurija Moseta, trgovca v Raštelu, in veleposestnika v Bukovici pri Biljah, kjer je svoje posestvo prav lepo urejeval.

Pokojni Mose je znan posebno iz časov bojkota v Gorici. Bil je dober in radodaren clovek. Bolehal je že par let, in končno podlegel neizprosni bolezni. Naj počiva v miru!

Porotniki. — Za prihodnje porotno zasedanje so bili izrečani včeraj ti-le porotniki: Fr. Bratina, Anton Berbuč, Ivan Budin, Angel Marušič, Henrik Bortolomei, Ivan Batistič, Franc Ulaga, Martin Štrukelj, Ant. Portelli, Fr. pl. Locatelli, Mat. Weber, bar. Bianchi, Anton Mozetič, Andrej Sirk, Jos. Fabbro, Jos. Kodermac, Štef. Princič, G. Bradaschia, A. Lutman, R. Prezelj, Štef. Pintar, Ant. Klanjšček, Ant. Pečenko, Iv. Scaletari; v Gorici: G. Ferrario, Fr. Marzini, K. Seppenhofer, Jos. Jakončič, Alfr. Bozzini, Ant. Battistig, E. Nigris, L. Ballaben, Art. Franz, Fr. Pallich, K. Doljak, Jos. Marvin. Namestniki: Pet. Venuli, A. Lutman, Jos. Pincherle, A. Malnig, Erm. Dörfles, G. Bollaffio, L. Borghese, grof Thurn, Fr. Manzutti.

(Dalje v prilogi.)

pridelke. V tem, ko točijo konsumna društva polovina in uretna vina, niso mogli dolenjski vinogradniki letos svojih pridelkov v denar spraviti, in so si morali pomagati s takozvanim „Buschenschankom“, kar doslej na Kranjskem ni bilo v navadi.

Konsumna društva so tudi trg težko oskodovala. Da bi svobodomiselnim trgovcem delala občutno konkurenco, prodajajo vseskoz manj vredno blago. Vsled tega so bili tudi trgovci prisiljeni nabavati slabše blago, kakor so je prej prodajali, a škoda ima občinstvo.

O počenjanju konsumnih društev se je že opetovano govorilo, tako v državnem zboru, kakor v kranjskem deželnem zboru, žal, da brez uspeha.

Gospodarska organizacija klerikalne stranke stoji na zakoniti podlagi, in dokler je v veljavi zakon z dne 9. aprila 1873. drž. zak. št. 70, se te organizacije ne more siliti, da spravi svoje delovanje v soglasje z interesi dežele in prebivalstva. Pač pa se more in bi se moralo počenjanje klerikalne gospodarske organizacije z natančno uporabo imenovanega zakona vsaj v toliko omejiti, kolikor se da. Z obžalovanjem pa moramo konstatirati, da poklicana oblastva tudi v tem oziru malo ali ničesar ne store. „Trgovsko in obrtno društvo“ na svoje številne vloge niti rešitve ne dobi, dasi so pri tem društvu najimenojnisti trgovci in obrtniki na Kranjskem, pač pa je „Gospodarska zveza“ od c. kr. poljedelskega ministerstva dobila celo subvencijo iz drž. sredstev.

Trgovci in obrtniki na Kranjskem ne zahtevajo od oblastev ničesar drugega, kakor samo natančno uporabo zakona z dne 9. aprila 1873. drž. zak. št. 70, ker bi bil že s tem trgovski in obrtni stan vsaj deloma zavarovan.

Od strani političnih oblastev je predvsem zeleti, da se zadruge natančno nadzirajo, in sicer v tem oziru, da se na Kranjskem sploh običajna prodaja konsumnega blaga nečlanom prepriči in da konsumna društva ne bodo brez koncesije izvrševala gostilniške obrti. Ta prekorčenja zadružnega zakona se pač kaznujejo z neznatnimi globami, če politična oblastva slučajno zanjo izvedo, a to ne ovira konsumnih društev, da bi na ta način ne nadaljevala, saj zaslužijo pri teh nedovoljenih kupčijah veliko več, kakor pa znašajo prisojene globe.

Nadalje bi bilo jako potrebno, da politična oblastva od zadrug predloženih bilanc ne samo sprejemajo, protokolirajo in v registraturi pokopljejo, nego da jih tudi pregledajo, če so pravilne. Te bilance so namreč večinoma falsificirane, in sicer namenoma falsificirane, kakor je bilo to v mnogih slučajih že popolnoma jasno dokazano. Pravilne bilance klerikalnih zadrug so že prave raritete. S kako nesramnostjo se delajo take falsifikacije, je razvideti iz kazenske preiskave, ki teče pri okrožnem sodišču v Mariboru proti revizorju „Gospodarske zveze“.

(Konec pride.)

In dasi je bil truden, dasi si po potovanju še ni odpočil, vendar ni šel spat. Pil je na vso moč z dvema mladeničema iz Lekavice, ki sta imela oditi z njim na Žmudsko. Vsekako pa se ni upijanih, in komaj je pričelo svitati, je bil že na dvorišču, kjer so jih čakali konji, pripravljene na pot.

V steni glavnega poslopja se je odprlo nakrat okno, z živalskim mehurjem popeto, in na dvorišče so pogledale plave oči. Čeh jih je zagledal in hotel steči tjekaj k njim, da bi jim pokazal mrežico, pripeto na čeladi, toda to njegovo nakano sta preprečila duhovnik Kaleb in stari Tolim, ki sta prišla na dvorišče, da mu dasta na pot dober svet.

»Pojdi na dvor kneza Januša,« mu reče duhovnik Kaleb. Morda se je tudi vitez Matija ondi vstavil. V vsakom slučaju pa dobiš ondi zanesljive novice ter dokaj znanec. Od tod držé tudi dobro znana pota na Litvo, in lahko najdeš kažipota skozi gosto goščavo. Ako hočeš priti varno k mlademu Zbišku, ne pojdi na Žmudsko, ker ondi je že pruska meja, marveč pojdi preko Litve. Vedi, da te celo Žmudci vtegnejo ubiti še poprej nego porečeš, kdo si, dočim bo temu povsem drugače, ako dospješ tjekaj od strani kneza Vitolda. Sicer pa naj Bog blagoslovi tebe in oba viteza, da se vrnete vsi skupaj zdravi ter rešite deklico, za kar hočem vsaki dan po večernicah prositi Boga.«

»Hvala vam, oče, za ta blagoslov,« odvrne Glavač. »Ne bo sicer lahko dobiti to žrtve živo iz onih zlodjevih rok, toda vse je v božjih rokah, in nada je vselej boljša nego obup.«

»Seveda je boljša, radi tega je tudi ne izgubljam! Da... nadaja oživljuje tudi tedaj, ko srce ni brez bojazni. Najhuje je, da kaže Jurand s svojim prstom proti nebu, kadar kdo omeni njeno ime, kakor bi jo videl že ondi.«

»Kako bi jo mogel videti, ker je pa prišel ob oči?« Toda duhovnik odvrne na pol Čehu, a na pol samemu sebi:

»Dogaja se večkrat, da kadar komu ugasnejo pozemeljske oči, vidi prav to, česar drugi ne morejo videti. Da, dogaja se to, dogaja! Nu, nikakor pa tudi ni mogoče, da bi Bog dopustil, da bi kdo delal krivico takemu jagnjetu. Kaj je neki ona zakrivila Križarjem? Ničesar! Sicer pa je bila nedolžna, kakor lilija na polju, ter draga ljudem, kakor je ptičica, ki prepeva ves božji dan. Bog ljubi otroke ter ima sočutje s človeškim trpijenjem. Da, ako bi jo oni ubili, jo more celo zbuditi od mrtvih, kakor je zbudil Lazarja, ki je vstal iz groba in potem živel še mnogo let. Potuj zdrav, in roka božja naj čuva vas vse in njo!«

Po teh besedah se je vrnil v kapelico, da odsluži rano sveto mašo, Čeh pa je zasedel konja, se priklo-nil še enkrat pred na pol odprtim oknom in odjezdil.

Med tem se je že popolnoma zdanilo.

XV.

Knez Januš in kneginja sta odšla z jednim delom svojega dvora na poletni ribji lov v Čersk, ker sta se jako rada vkvarjala s tem poslom, ki jima je bil kaj prijetna zabava. Od Mikolaja iz Dolgega lesa je izvedel Čeh dokaj važnih rečij, tikajočih se zasebnih zadev, kakor tudi vojne.

Najpoprej je izvedel, da je vitez Matija očitvidno odstopil od prvotne nakane, da bi odšel na Žmudsko preko pruske meje, ker je bil pred nekoliko dnevi v Varšavi, kjer je tudi našel kneza in kneginjo. Kar se

je tikalo vojne, mu je potrdil stari Mikolaj vse novice, katere je Glavač že v Sčitnem slišal. Vsa Žmudska je, kakor jeden sam clovek, vstala zoper Nemce, in knez Vitold, ne samo da ni pomagal Križarjem proti Žmudcem, marveč je pošiljal tjekaj celo denar, ljudi, konje in živež. Kakor on, tako so tudi Križarji poslali svoje poslance k papazu, k cesarju in k drugim krščanskim vladarjem, očitaje si drug drugemu nezvestobo in izdajstvo. Od velikega kneza je odšel s takimi listinami modri Mikolaj iz Rženjeva, kateri je znal razpletati niti, s križarsko zvičajnostjo sple-tene, dokazuje povsod neizmerno krivico, kakoršno so delali Križarji litevski in žmudski pokrajini.

Ker pa se je med tem na vilenskem zborovanju še bolj utrdila zveza med Poljsko in Litvo, so upadla Križarjem srca, kajti lahko je bilo videti, da Jagiello, kot vrhovni vladar vseh zemelj, ki so bile pod oblastjo kneza Vitolda, bo stal v slučaju vojne na njegovi strani.

Grof Ivan Sayn, grudzijski komtur, in grof Schwartzburg, gdanski komtur, sta odšla na zapoved velikega mojstra k poljskemu kralju z vprašanjem, česa se imajo nadejati? Kralj jima ni rekel ničesar, dasi so mu prinesli lepih darov. Za to pa so mu pogrozili z vojno, toda ne odkritosrčno, ker so dobro vedeli, da se veliki mojster in kapitula v duši grozno bojé Jagiellove moči in da si na vso moč želé oddaljiti dan jeze in poraza.

(Dalje pride.)

Umrl je v Preserjih pri Komnu uzoren kmetovalec Josip Forčič, l. 1899. odlikovan z zlatim križcem za zasluge na polju kmetijstva. Bodi mu blag spomin!

Župnik Perinčič in njegova Perpetua pod ključem. — Včeraj pod noč sta počastila dva redarja župnika Perinčiča na stanovanju v ulici Treh Kraljev — in odvedli so ga v preiskovalni zapor. Isto srečo je doživela njegova Perpetua, izsolana kankan prima ballerina. — V jutro je bilo zaslišano ono 17-letno dekle, ki naj bi bilo žrtev Perinčičeva, in zdi se, da so njene izpovedi vzrok Perinčičevemu neprostovoljnemu bivanju v Neffatovem hotelu. — Drugi hoočejo vedeti, da sta hotela Perinčič in njegova vrla sodelavka v vinogradu... odpihati jo z večernim poštanim vlakom tje čez mejo; našli so ju baje povsem pripravljena na beg.

„Gorica“ je včeraj trdila na podlagi poročila iz verodostojnega vira, da je bitstveno vse drugače nego so pisali „razni listi“. — Sicer pa sprejemamo na znanje njeno zatrditev, da so nekateri duhovniki Perinčičevega kalibra. — Mi vemo: neko... bolj grdo iz najnovejše dobe. Nesrečna vdova išče pomoč sodnijo, in ako postane sfera javna, bomo o njej poročali. Dokler je docela zasebna, molčimo i mi o njej.

Shod slovanskih časnikarjev v Plzinju. — Čas za priglaso k shodu konča z dnem 14. t. m. Osrednja zveza slov. časnikarjev prosi, da bi bili vposlani do tedaj kolikor mogoče vsi priglasili in opozarja, da je potreba k priglasu pripomniti, ali si udeležnik želi stanovati v hotelu ali v zasebnem stanovanju. Takso za shod (10 K) naj pošlje vsak udeleženec blagajniku zveze, ured. Jos. Kuffnerju („Narodni Listy“). Še-le ko plača takso, dobi udeleženec od tajnika zveze, ured. R. Cejnek-a („Politik“), ki sprejema tudi priglaso, legitimacijski listek. Uredništva vseh slovanskih listov se naprošajo, da bi od 25. t. m. do 3. junija pošiljala na „Sdružení českých novinářů v Plzni“ iztis svojih listov, ki bodo celi ta čas razloženi v pisarni shoda.

„Delavska slavnost“ v Št. Petru. — V nedeljo torej so blagoslovili zastavo tuk. del. kat. društva ter po blagoslovu priredili v Št. Petru nekaj shod, zborovanje in veselico. Po bobnanju, katero se je razlegalo po „Prim. Listu“, bi človek sodil, da bo kdo vé kaka slavnost v Št. Petru, ali kdor pozna tiste može, ki trobijo po rogovih „Prim. Lista“, ve, da kadar najbolj kričijo, takrat opravijo najmanj. Nò, mislili smo, da bo vendar nekaj, ali da bo vsa reč tako klaverna, kakor je bila, pa vendar nismo mislili. Dr. Pavlica je zbobnal skupaj svoje del. kat. društvo, prišlo je nekaj farovških podrepanikov in nekaj radoednežev iz okolice. Zastopanih je bilo kakor pravijo, več društev, ali kaka? Razne Marijine družbe in kako farovško nepotrebno društvo, vse drugo, ves z dravi del naroda v okolici je ostal daleč

proč od Pavličeve pajacade, od drugodi z dežele pa tako ni bilo nič. Tisto žalostno papeževo zastavo, ki pač ne more vzbujati veselja in poguma s svojimi vrvmi, je spremljalo nekaj goriskih drvarjev, vsa vprizoritve v Št. Petru pa je bila tudi gledé vrednosti navzočih na tako nizki stopinji, da je najbolje, ako o njej ne razpravljajo preveč. Napravili so bili vslopnice, ali ker ni bilo ljudi za vslopnice, so pa pustili vse radoedneže poslušat gromovnika iz Ljubljane, d. Janeza Kreka. Ta jim je kvasil nekaj o socializmu, o Marksu itd., česar niti sam ne razume, razumeli pa niso tudi navzoči Št. Peterci in Rojčevi „fantje“, ali, kakor pravi „Slovenec“, so besede dr. Kreka vzbujale gromovito odobravanje in padle so na rodovitna tla. Nò, petljot iz kmetijskega društva v Št. Petru je padel tudi na rodovitna tla, to kaže ves popis v „Slovencu“, ki je bombastičen, da je groza, in ki govori o „manifestaciji goriskih Slovencev“. Marijine družbe, par podrepanikov črne sukneje in par prisiljenih odbornikov drugih društev — to naj bo manifestacija goriskih Slovencev?! Šalobarde! Da je bila cerkev na Travniku tisti čas polna, umejemo, saj je vedno, ker je pop. le tam pridiga v slov. jeziku, za katero pa je bilo treba groziti rajnkemu kardinalu celo z Ricmanji! Jako neumestna pa je pisava, da je mogočno donelo iz cerkve presernim goriskim Lahom na uho slov. petje..... Iz cerkve se pač ne sme nikoga dražiti, in ako so Ljubljančanje na to spekulirali, jih obsojamo, kajti mi smo s takimi nevšečnostmi z Lahi že zdavnaj pri kraju. — Zanimivo je tudi, koliko ljudi so videli na tej tako veliki slavnosti v Št. Petru! V „Slov.“ beremo, da so prihajale od vseh strani nepregledne množice in na vrtu „kmet. dr.“ ter na bližnjih travnikih je bilo natlačeno občinstva. Bilo je navzočih okoli 3000 oseb. Bravo! Menda so steli cel Št. Peter, Vrtojbo, Bilje itd. ter tako približno zapisali 3000, seveda strasno preveč „polag navade stare“. O „natlačeniosti“ po travnikih se jim je sanjalo v železniskem kupéju, sedaj pa farba „Slovenec“ svet, kako strasno velika manifestacija goriskih Slovencev je bila na dan 3. maja v Št. Petru. — Zanimivo je tudi v poročilu, kako so pozdravili dr. Gregorčiča. „Slov.“ pravi, da so dolgotrajni klici „živio dr. Gregorčič!“ pretresali zrak in pričali o zvestobi goriskih Slovencev do svojega zaslužnega voditelja! Ne vemo, kako mu je bilo pri srcu, ko je to čul in čital, ali mi mu rečemo: Don Antonio, smiliš se nam, ker te tako grdo vlečejo....

Omeniti moramo še, da je „Gorica“ opisala vso slavnost prav previdno in skromno, dočim „Slovenec“ kriči in laže, da je že ostudno.

Koliko so vredni popravki naših politikujočih nunccev. Obrambno društvo v Ljubljani, ki dela našim politikujočim nunccem popravke, smo razkrinkali svoj čas kot skrajno lažnivo, ki stoji na tem stališču, da treba vse popraviti, pa če je še tako

resnično. Tega duha so se navzeli naši „politiki“ po farovžih tako, da jih v slučajih ni sram reči, da ni res celo o taki stvari, ki je obče znana ali o kateri je g. nunc do dna svoje duše prepričan, da je resnična. Biljenski kurat Rojec nam je podal v tem pogledu prav klasičen izgled. Vsi Biljenci vedo, da je resnica, da je spravil ob službo starega organista S., ali vendar je imel kurat pogum, zateči se pod okrilje § 19. t. z. ter reči, da ni res, da ga je spravil on ob službo. Cele Bilje vedo, da je v resnici povzdignil svojo posvečeno roko ter udaril z njo fanta S. po obrazu, in sam je priznal, da ga je udaril in pri obravnavi se je to jasno pokazalo, ali navzlic temu je imel kurat Rojec pogum s pomočjo § 19. reči, da ni res, da je fanta udaril. V „Primorskem Listu“ pa je napisal izjavo, v kateri se pere ter tudi trdi, da ni udaril S. fanta. Kurat Rojec je tu nesramno lagal, in toliko hujša je ta laž, ker se je zatekel mož k zakonu. S § 19. tiskovnega zakona se da popraviti, kar kdo hoče; če je resnica še tako očitna, je list primoran popravek priobčiti, ako je ta le pravilno sestavljen, drugače zapade globi ali se ustavi celo list. Tako je moči o največji resnici reči, da je laž. Zato pa se politikujoči nunci tako pridno zatekajo k popravkanju, njim ni mar, če se tako grdo lažejo, češ, saj lažemo pod zaščito §§, in ljudstvo mora verjeti, da je res, kar pišemo, ker se sklicujemo na postavo; kmeti res učijo, spostovati postavo, kadar se nastopa proti njemu v prilog njim, ali oni pa mislijo, da so postavile za to tukaj, da jih morejo zlorabljati. In § 19. tisk. zakona zlorablja, da je grdo. Pa še greha nimajo, ker namen posvečuje sredstva. Kaj ne, g. kurat Rojec! Sedaj umejemo, zakaj trdi ta biljenski „častni občan“, da je nedolžen in čist! On nima niti greha, ker se je javno zlagal s pomočjo § 19. — Čuditi se moramo res temu koraku kurata Rojca in nimamo zadosti besed, d. bi mogli prav označiti tako postopanje, da se predrzne katoliški duhovnik, ki ima drugače vedno Boga in mater božjo na jeziku, ki hoče biti vos svet, čist in nedolžen, zateči se k zakonu ter se javno zlagati! To kaže pač odkrito, koliko izprijenosti je med duhovščino, in v podkrepiljanje te izprijenosti naj jim služijo celo zakoni! Kake korenite premembe je torej potreba pri tiskovnem zakonu! Ali vendar kaj se je zgodilo. Tiskovni odsek v zbornici poslancev na Dunaju je zavrzel § 25. novega tisk. zakona, vsled katerega bi smeli odg. uredniki zavreči popravke, o katerih lahko dokažejo, da so popolnoma ali deloma neresnični. Vsled tega so prav umevno poslanci Pacher, Dobernig in Hybeš, ki so po poklicu žurnalisti, izjavili, da odložijo mandate v odseku; pač ostane pri stari zlorabi zakona, ako se isli ne spremeni tako, kakor kaže novi načrt. Nò, upati je, da sedanji odsekov ukrep ne obvelja. „Slovenec“ pa se že veseli ter hoče imeti vse po starem, kajti seveda drugače njegovo lažnivo „Obrambno

društvo“ ne bo moglo še dalje lagati tako, kakor laže sedaj, in takim nuncem, kakor je biljenski kurat Rojec, bi se po spremembi tisk. zakona pred sodnijo posteno zamasila usta. Nò, pri Rojcu smo na čistem, sedaj vemo, koliko jo vreden ta božji namestnik, ki je padel tako nizko, da se ne sramuje več, zateči se k tisk. zakonu, da more javno lagati.

„Goriško okrajno učiteljsko društvo“ vabi na občni zbor, ki bo dne 7. majnika t. l. v slovenskem oddelku deželne kmetijske šole v Gorici po tem dnevnem redu: 1. Volitev delegatov k „Zavezinemu“ zborovanju. 2. Predlogi ajdovske podružnice. 3. Nagrobni spomenik blagopokojnim društvnikom. 4. Razni nasveti.

Zahtevne zidarjev. Na našo notico o gibanju zidarjev za povišanje placila in znižanje delavnega časa smo dobili sporočilo, iz katerega posnemamo, da zidarji z memorandumom z dne 1. aprila 1903. zahtevajo: I. osemurni delavnik; II. praznik 1. maja; III. zidarji I. kategorije 5 K; II. kategorije 4 K 40 vin. in III. kategorije od 3—4 K na dan; IV. fantinci, ki nosijo malto, od 1 K 40 vin., in podajaci 2 K 40 vin. najmanje. Zidarji niso zahtevali samo 20%, resnica je, da boljši delavci imajo 3—3 K 20 vin. na dan, torej razlika med 3 in 5 K znese več kakor 20%; z odbitjem delavnih ur bi prišlo do 125% na dan.

Na to so gospodarji-delodajalci odgovorili 9. aprila t. l. sledeče: I. dovoljuje se 10 urni delavnik; II. praznik 1. maja temu, ki hoče, ostane prosto; III. boljšim zidarjem 3 K 50 vin. na dan in drugim po vrednosti; IV. fantincem, ki nosijo malto, 80 vin. do 1 K in delavcem-podajacem, boljšim 2 K 20 vin., drugim pa po vrednosti.

Zidarji so podali gospodarjem ultimatum ter zahtevajo odgovora tokom dne 7. t. m.

Srečkanje deželnih obilgacij. — Dne 1. maja t. l. ob 10 uri predpoldne je bilo v deželni hiši šestnajsto srečkanje deželnih obilgacij izdanih leta 1888. — Izrečale so se naslednje:

Vrsta A št. 28	za 1000 gld.
„ „ 115	1000 „
„ „ 37	100 „
„ „ 38	100 „
„ „ 21	100 „
„ „ 83	100 „
Vrsta B št. 21	za 1000 gld.
„ „ 96	100 „
„ „ 31	100 „
„ „ 24	100 „
„ „ 18	100 „

Deželna denarnica izplača te obilgacije dne 1. avgusta t. l. v nominalnih zneskih proti povrnitvi dotičnih obilgacij in tistih odrezkov, kateri se ne iztekó 1. avgusta t. l. Obilgacije vrsta B št. 33 od 100 gld., ki se je izrečala 1. maja 1902., se ni stranka realizirala.

Zapiski mladega potnika.

Piše B. V.
(Dalje.)

Prihodnjega dne se pač ni bilo požuriti z vstajanjem. Bila je nedelja. Okoli devete ure so mornaji nabasali male tope na krovu. Na nedogledni morski površini se je prikazal avstrijski parnik „Semiramis“ iz Aleksandrije, na katerem se je nahajala cesarjeva vnukinja s svojim soprogom. Novoporočenca sta se peljala pred kakimi tremi meseci s „Habsburgom“ v Egipt in sicer prav kot navadna potnika prvega razreda. Skoro je izginila „Semiramis“ izpred naših oči. Popoldne sem posedal na krovu, čital časnike in se pogovarjal z generalico in generalom, ki je rezek ali dobroščeren in izobražen vojak. Pravil mi je, da že tičim v njegovem dnevniku. Nudi se priložnost si ogledati natančneje celi parobrod, ki je sestavljen po najnovejšem sistemu in ki prekaša po svoji udobnosti morebiti še celo parnike nemških in francoskih društev, kakor so mi zatrjevali Nemci iz Nemčije, ki niso vedno nepristranski presojevatelji. Salon je razkošno opravljen, dasi bi bil lahko okusnejši. V sredi glavne stene je cesarjeva slika v naravni velikosti. Olnate slike avstrijskih cesarskih gradov se nahajajo med okni. Povsodi se vsiljuje črna in zolta barva. Mimo bufeta se pride naravnost v drugi salon, ki mi najbolj ugaja po svojih orijentalstkih zofah in olnatih slikah iz orijentalškega narodnega življenja, podajajočih „ej sobani neki ekzotičen vtis. Ta sobana je po mojem mnenju najokusnejše in res umetniško dekorirana. Morski sveži zrak soli vsak obed in ni čuda, da gladni potnik težko pričakuje trenutka, ko se oglasi zvonec. Obednica je podobna veliki dvorani. Ob stenah so lepe olnate žaner-slike, predstavljajoče prizore iz Egipta. Na zofi na čelu mize ima kapitan svoje mesto, nad njegovim prostorom je pa slika Portsaida. Lojd pri izbirkli slik nima posebno srečne roke, tu bi morala biti slika Trsta

ali kakega drugega mesta in ne slika tega pustega levantinskega Port Saida. Okoli stene so egiptski stebri z originalnimi egiptskimi ornamentami, na stebrih so pritrjene električne žarnice. V pogovoru s kapetanom sem se začetkom posluževal italijanščine, ali na koncu potovanja sva se pogovarjala le po naški.

Žvižg parnika javlja, da smo v aleksandrijski luki. Skozi okence svoje kajute zagledam svetlinik na dolgem pustem jeziku. Bilo mi je nekoliko težko in svečano pri srcu, kajti kratko časa še in izkrcali se bodemo v deželi Faraonov, kjer se je rodil največji židovski državnik in zakonodajalec Mojzes, kjer je bila zibel umetnosti in ved, kamor je potoval Likurg in Herodot in kamor je pribežala sveta rodbina. Ko so propadle Atene, bilo je središče antične kulture skoraj v večji meri Aleksandrija nego Rim. Tukaj so vestni in pedantični učenjaki in modrijani zbirali in shranjevali vse ono, kar je Grčija ustvarila tekem vekov. Nesreča in zlobna usoda je hotela, da je ona knjižnica, ki jej ni bilo enake na svetu, zgorela, in ravno ta nesreča je vzrok, da so nam mnoga mojsterska dela grške književnosti le ohranjena v odlomkih ali sploh izginila. Kako dobro bi bili podučeni o Grkih, ako bi plamen ne požrl Lerapejona s svojimi neprecenljivimi zakladi. Na desni je nizko, pust, kredasto belo obrežje in tudi steber Pompejev je viden in označuje mesto, ker je bila knjižnica; antični Bruhion se je raztezal tam, kjer je sedaj središče mesta; Kraljeva palača pa, kjer je Kleopatra uprizarjala vse one razkošne orgije, je bila blizu ceste v Ramle. Proti vzhodu se vidi palmov gozd — prava vaza sredi pustinje. Ko pridemo bližje do obrežja, vidimo dva skromna tovarniška dimnika, stolp katoliške cerkve, streho bazilike ter okrog na morju celo vrsto impozantnih parobrodov. Na nas pa že čaka cela vrsta arabskih nosačev in podobnih junakov. Red vzdržujejo policisti s kratkimi palicami in pasjimi biči v roki v dokaz, da smo v deželi, ki je treba vsakogar, ki je nepo-

slušen, z bičem kaznovati, kjer nimajo veljave evropski pojmi o osebni svobodi in časti vsakega državljana. Komaj smo v zvezi s kopnini in že pridrvi množica Arabcev na parobrod, ki se kričavo vsiljuje in naravnost napada tujca.

S „Habsburga“ smo si dali priljago takoj ponesti na „Amfitrito“, ki je bila prav blizu na „marini“. „Amfitrita“ je sicer že dvajset let stara, ali vendar je še prav lepa ladja. Podal sem se v mesto. Nekaj meni povsem novega so mi bile fizijognomije Arabcev in zamorcev, katerih polt je najrazličnejše barve, nikaka nijansa ne manjka. Središče mesta je trg Muhamed-Ali, ki je ves evropski s spomenikom, ki je desetkrat lepši nego oni prvega laškega kralja na Monte Pincio. V čitalni sobi borze sem prelistal avstrijske dnevnike, na dolgo in široko poročajoče o celjskem vprašanju, ki je zopet razburjalo javnost. Ko sem se p. deveti uri zvečer vrnil v luko, ni bilo več „Amfitrite“ na „marini“, videl sem jo daleč zunaj na morju. Mornarja ni bilo blizu, da bi me peljal do parnika, povrh je pa bilo še morje nemirno. Sklenil sem prenočiti v mestu.

Določeno je bilo, da odpotuje naš parnik 15. aprila. Opoldne tega dne sem zahteval dva „teškeresa“, to je potna lista za turško državo, katera je napisal mlad Levantinec in podpisal resen čemerer in molčec arabski birokrat; plačati sem mu moral za to pol napoleona. Kakih pet arabskih čolnarjev se je začelo trgati in pipati okolo mene, da sem jih moral odgnati s palico, ker so mi hoteli siloma braniti vstop v čoln onega, katerega sem najel. Komaj sem se izkobil iz čolna na stopnice parobroda in po stopnicah navzgor, že me je čakala druga neprijetnost. Kavorujav, nizek ded s fesom, uslužbenec pomorske policije, je zahteval, naj mu kažem neko „carta“. Nisem vedel, kaj da hoče in pričel sem se z njim prav po italijansko glasno prepirati; ta prepir se je nadaljeval pod krovom, kamor me je slednjič vendar le pustil. Namignil sem očetu, da naj mu da bakšiš, ki bi čudovito blagodejno uplival na tega kričavega

Sklep šolskega leta obrtne šole za zdarje v Rončah. — Pisejo nam: Od leta do leta raste zanimanje za ta za naše zidarje prekristen zavod. Tako je tudi pretekla nedelja privabila mnogo odlične gospode in občinstva k sklepu in z njim združeni razstavi učnih izdelkov v umetno okrašeni šoli. Opazili smo med navzočimi dvornega svetnika, visokorod. gosp. grofa Attemsa, ki se je vidno veselil takega napredka, ter si natanko ogledal razstavo; ravnatelj drž. obrtne šole v Trstu gospoda viceza Hesky-a, sol. svetnika gosp. Plohl-a, okraj. sol. nadzornika gosp. Finžger-ja, profesorski zbor c. kr. učiteljska z ravnateljem gosp. Kriznič-em na čelu, več go-podov učiteljev iz okolice ter celo iz Nabrežine in Sežane in mnogo drugega občinstva. Taka udeležba bo gotovo bodrila učiteljsko osebo in učence tudi za prihodnje uspešno delovanje ter priča, da stoji zavod na zdravih nogah, ki nudi učencem priliko, zveščati se v svoji stroki tako, da jim pozneje ne bo treba tlačiti tujcem. Vsakdo, ki si je ogledal učne izdelke, je moral priznati veliko pridnost učencev, ki se kaže v natančno izvedenem elementarnem risanju in stavbnih načrtih. V prvi vrsti je to seveda zaslug strokovnjaka, učitelja risanja gosp. profesorja Gvaiz-a.

Iz poročila g. voditelja Vizintina posnemamo sledeče: Obrtna šola se je ustanovila pred 7 leti z uspešno podporo pok. gospoda Antona Bajca, ki je bil ves čas voditelj zavoda, ter istega s svojo skrbnostjo in neumornim delovanjem iz skromnega začeta povzdignil na sedanjo stopinjo. Slava njegovemu spominu!

Preteklo šol. leto je obiskovalo poduk v 3 razredih 62 učencev, med temi 54 domačinov in 8 iz drugih občin. Učenci so redno zahajali v šolo ter pridno sledili poduku, kar kaže končni povsem povoljni uspeh. Podučevalo se je: prostoročno in geometrično risanje, nauk o stavbarstvu, modeliranje, obrtno spise in računstvo, knjigovodstvo ter nemščina. Zavod so gmotno podpirali visoka naučna uprava, deželni odbor, kupejska zbornica, okrajni šol. svet in domača občina.

Po govorih gosp. Finžger-ja in grofa Attemsa, ki sta izražala svojo zadovoljnost in veselje na tako lepem vspehu ter bodrila učiteljsko in učence k nadaljevanju v tem smislu, so bili pridnejši učenci oblarovani, s čemur se je zaključilo šolsko leto.

Na to se je razvila živahna domača zabava v dvorani g. Žnidarčiča ob udaranju vrlih tamburašev in mili slovenski pesmi.

Končamo z upanjem, da bo sklep prvo majnikovo nedeljo prihodnjega leta enako veličasten.

Na vlak napaden železniški sprevodnik. — Ko je v četrtek po noči vozil tovorni vlak z Nabrežine proti Divači, skočil je zunaj postaje Nabrežina neki človek na vlak in prišel v kondutorsko hišico na vlak, kjer je sedel sprevodnik Andrej Jurkas.

Dotičnik je hotel po vsej sili iti noter, ali Jurkas mu je zabranil in dal znamenje, da se je vlak vstavil. Ko je neznan človek, ki se je govoril laški, to opazil, potegnil je nož in sunil Jurkasa v prsi tako, da mu je predrl plašč in obleko in notes in ga nekoliko ranil na prsih. Če bi sunek ne bil zadel na notes, bil bi Jurkas smrtno-nevarno ranjen. Napadalec je na to skočil z vlaka in zbežal, ne da bi se posrečilo zasledovalcem, da bi ga vjeli. —

Slovenska čitalnica v Dol. Vrtejbi priredi dne 1. junija veselico s plesom. Vspored se objavi pravočasno. Toliko na znanje sosednim društvom. Odbor.

Litelnica. — Gg. dop. Nekaj dopisov smo morali odložiti za prihodnje.

Novo iz Slatine Rogatec. — Letos je 102 leti, odkar si je pridobila stajerska dežela zdravilišče Slatina, „stajerske Karlove toplice“. V spomin tega znamenitega časa je izdalo upravnistvo zavoda (ravnatelj Trotter) tipografski krasno opremljen in tudi po vsebini zanimiv ter poučljiv popis bisera stajerskih zdravilišč, kakor priljubljeno Slatino tudi imenujejo. Novost tega naznanila, na katerega naslovni strani je zanimiv v barvah tiskan razgled po zdravilišču stajerskem „Rigijem Donačko goru“, ki nas v ozadju mično vabi, je ta, da se otvori letošnja jesen železniška proga Grobelno-Rogatec-Slatina, ki bo direktno zvezana z glavno progo južne železnice. Dalje se je kislava voda, smrečno iglaste in oglečvevo kislinske kopeli prenovilo. Pomenljivo za večino prizadete občinstva je tudi, da je ravnateljstvo za čas med 15. aprilom in 20. junijem znižalo cene stanovanj. To in če se še pomisli, da je v omenjenem času temperatura in prebivanje v zdraviliščih prijetnejše in donesljiveje ko v pravi sezoni, bo gotovo marsikateri zdravilišče raje obiskal v predsezoni.

Regaski vzbuja tek „Tempel-vrelec“ pospešuje prebavljanje in vrnava spreminjanje snovi. 1

Razgled po svetu.

Državni zbor. — Gledé na interpelacijo o ex-lex-stanju na Ogerskem je odgovoril Körber, da on radi tega ne misli ničesar storiti. Na razpravo o nagodbenih predlogah to stanje ne more nič vplivati. Gledé interpelacije Biankinijeve radi dogodkov na Hrvatskem odreka Körber vsak odgovor, ker se tičejo reči le Ogerske. Potem so nadaljevali afero Rectus. Stranjskyjev predlog sprejet.

Knez in nadškof Kohn. — Olomuški knez in nadškof je oni katoliški duhovnik, ki je sedaj „junak dneva“. Kaj je počel, smo že povedali v obširni notici. O takozvani „Rectus“-aferi je bilo govora tudi v državnem zboru, in sicer v seji v petek. Mladočeh dr. Stranšký je rekel o njem med drugim, da je preganjal tudi duhovnike pri dopustnem zavzemanju za svoja stanovska

vprašanja ter jim prepovedal, čitati liste in jih dobivati, v katerih se je govorilo o povzdigi duhovskega stanu. Na Moravskem je nastala velika agitacija med duhovščino za odpravo celibata.... Nadškof je preganjal duhovnike gledé narodnosti v toliko, da je duhovnikom česke narodnosti prepovedal deležiti se narodnih agitacij ter je zapovedal duhovščini v Olomucu izstopiti iz tamkajšnje „Besede“. Ne le administrativna, marveč tudi duhovska uprava nadškofa je nemška.... Ko je izšel znani „Rectusov“ članek v „Pozoru“, se je zatekel nadškof k nedopustnemu, da celo kaznjivemu sredstvu. Znal si je pridobiti original brzojavke, jo dal fotografirati ter jo je odposlal nekemu izvedencu na Dunaju. Ta izvedenec pa je rekel, da je pisava slična pisavi duhovnika Ocazka (pisal pa je duhovnik Hofner). Čeprav je duhovna sodnija spoznala tega nekrim, je moral vendar na ukaz v Kromeriz v zapor. (Schuhmeier: Mož bi bil moral postati veliki inkvizitor, pa je prišel prepozno na svet!) Mi moramo gledati na to, da se bodo rabili zakoni prav tako proti nadškofu kakor proti vsakemu drugemu državljanu. Ako bi bil brzojavni urad v Olomucu varoval svojo dolžnost ter bi ne bil krusil državnega temeljnega zakona o varstvu pismene tajnosti, bi se Ocazku ne bilo nič pripetilo. Državni temeljni zakon je bil tu od strani uradnika na bolesten način kršen, uradnik je storil takorekoč zločin zlorabe uradne moči. Mi stremimo po predlogu za tem, da vlada preišče ta slučaj ter da izroči potem ves material državnemu pravdnistvu v svrhu obtožbe.... Da je ta zadeva nujna, dokazuje že okolščina, da se potolaži javno mnenje kakor tudi duhovi na Moravskem se le takrat, ko dokaže parlament in država nadškofu, da ima tudi njegova moč meje, ter da je skrajni čas, da se spomni svoje potrebne pravičnosti in milosti tudi nasproti duhovščini, kar bi moralo biti najodličnejša lastnost tako visokega dostojanstvenika. Dr. Schöcher (katoliški prelat) je rekel med drugim, da kar ni prav, če stori kak pomožni duhovnik, tisto tudi ni prav, če stori kak nadškof in knez. Tudi se ne sme reči, da je kriva olomuškega slučaja slaba uprava cerkve. Uprava naše cerkve je najboljša, kanično zakonodajstvo je mogoče najvzlednejše na svetu, ali ne izvaja se. Ako bi prišel Odrašenik zopet na svet, bi bilo prvo, kar bi storil, da bi pograbil vrv ter bi pognal marsikoga ven, ki ne tiče noter. V slučaju „Rectus“ je delal očitjanja duhovnik nadškofu. Ako so kritikovali ljudje Odrašenika, ni kopnel po maščevanju. Pisatelji so kritikovali papeže, in nekdanje pridigarje pokore častijo sedaj kot svetnike. Celu nune so delale očitjanja papežom, ali nobena ni bila preganjana ali izgnana.... Da so zaprli Ocazka, dokazuje, da sta šli pravo in pravica tamkaj že tako precej počivat. V nadškofijski palači v Olomucu bi bili morali čutili, da se ne sme biti sodnik v svoji lastni reči. Socijalni demokrat Schuhmeier je povedal

na to, kako je postopal škof s kmetom Dubiakom, kateremu je vzel kos zemljišča, za katero je plačeval kmetu davek že več let. Nadškof je bil tako brutalen, da je dal rubiti tega ubogega kmeta radi pravnih stroškov 200 gld. ter ga je pregnal iz domovja. Pozor je pa je moral škof uvideti svojo krivico ter kmetu vse povrniti. Ali Dubiak je bil prišel med tem časom v — norišnico! Pri fatiranju osebne dohodarine je fatiral tako mal dohodek, da mu je morala oblast vrniti polo z zahtevo, naj fatira po pravici. Proti ljudem postopa brutalno in brezobzirno ter neusmiljeno. Imel je skozi 16 let tiskarno brez koncesije. Škofa Kohna sovražijo Čehi in Nemci, sovraži ga duhovščina, Papež ga noče vzdigniti za kardinala, cesar mu ne dovoljuje avdienc. — Ta slučaj naj se porabi v svrhu: Strani s cerkvenopolitičnimi zakoni! Odstrani naj se Kohna od dostojanstva, kajti on kali mir ter je javno pohujsanje. Loči naj se cerkev od države!

Nemški cesar Viljem se mudi v Rimu kot gost laškega kralja. Sprejeli so ga kar mogoče sijajno. Angleški kralj pa je bil te dni v Parizu.

Kasalska sodnija je potrdila razsodbo ljubljanske porotne sodnije, po kateri je bil dr. Evgen Lampé, urednik „Slovenca“, v zadevi dr. Ferjančičevi obsojen v šestmesečen zapor. Sedaj se obrnejo baje še do cesarja za pomiloščenje.

Balkan. — Morilca konzula Šerbinca, Albanca Ibrahima, je obsodila vojna sodnija v Carigradu na smrt, na kar pa je izrekel ruski car željo, da naj se zločinec ne kaznuje s smrtjo. Vsled tega se odda Ibrahim v dosmrtno prisilno delo. — Turki v Solunu so napadli Bulgare radi atentata na otomarsko banko. Nastalo je tem povodom pravklanje, ubitih je baje okoli 150 oseb. — solunsko luko je došlo 5 avstrijskih ladij, Listi pravijo, da imajo namen varovati interese avstroogerskih podanikov. Ruski poslanik Sinovjev pa je izročil sultanu nekaj ultimatum, v katerem grozi, da začne prodirati avstrijske čete v Novibazar in se začne z izkrcavanjem pomorščakov v Solunu.

Wilhelmov zeljiščni sok

že dolgo let priljubljen

sok proti kašlju

1 steklenico K 2-50,

poštni zavoj — 6 stekl. K 10

franko na vsako avstro-ogersko pošto razpošilja

Fran Wilhelm, lekarnar

c. kr. dvorni zalagatelj

v Neunkirchen, Spodnje Avstrijsko.

V znak pristnosti je na omolu grb občine trga Neunkirchen (devet cerkva).

Dobiva se v vseh lekarnah.

Kjer se ne dobi, vrši se pošiljatev direktno.

junaka, ali on je imel še previsoko mnenje o turških ozioroma egiptovskih uradnikih. Peljati sva se morala na kopno v zdravstveni urad »sanita«, da bi dobila dotično »carto«. Vrnila sva se na krov, in oni junak ni znil več besede. Pozneje se je stvar razjasnila; samo potniki tretjega razreda so morali imeti tako »carta«, ali ti pa navadno ne dajajo bakšiša, kar je pač smola za bakšiša željne ljudi.

Egiptovsko podnebje upliva tudi že name, nimam prav nikakega veselja do dela, ničesar ne čitam in z vsjo odločnostjo se silim nekoliko pisariti. Ladja bi morala že včeraj odriniti, ali včeraj so morali vse tovore izkladati in desinficirati. V Egiptu je kuga in kolera. Vse ugiba, ali bode kvarantena v Bajrutu, mi plujemo sedaj naravnost v Bajrut in odtod v Jafu. Posebno živahno je bilo, ko so se začeli vkladati potniki na naš parobrod. To so bili najrazličnejši ljudje, grški pop, Levantinka z otroci in nešteti mladi punkejši, potem potniki prvega razreda, Amerikanec z belo čelado in belo obleko za tropične kraje in z okroglo srčno gospo, zastopnik velike nemške tvrdke. Ti trije novi potniki seveda niso kazili pristno levantinskega življenja okoli stopnic. Nikdo, ki ni imel namena, se peljati s parobrodom, ni smel na krov, da bi nas ne okužil, različnim kulijem pa, katerim se je videlo na prvi pogled, da po svoji umazanosti uprav nosijo kužnine, ki povzročajo kugo, na sebi, so pa prenašali prtljago in svobodno pohajali okrog. Nekoliko ur pred solničnim zahodom je odjadril čoln z rdečo zastavo in polumescem, na katerem je bila egiptovska zdravstvena komisija. Na parobrodu je bilo že vse pripravljeno in ko smo sedli k dinerju, videli smo komaj še skozi okno svetilnik Aleksandrije.

Port Said. Bilo je četrtek 17. aprila 02. okoli sedme ure v jutro, ko je prišel pilot na ladjo, to je siguran znak, da luka ni daleč. In res čez uro je bila ladja že privezana na boji, kakih deset metrov od obrežja, ker luka ne dopušča, da bi se velike barke mogle povsem bližati obrežju. An-

gleški parnik se je vozil mimo, na krovu je bilo vse polno vojakov v tropiški obleki, ki se bojda vračajo iz Indije. Mesto je sredi pustinje, hiše so čudno nekako na kitajski način stavljene in imajo raznovrstne hodnike pred okni. Čolnar je zahteval štiri franke, dobil pa štiri pijastre za volžno tja in nazaj. Ob morju so razni tingeltangelni, konzulati in uradi pomorskih društev. Lomilo, valovom nastavljen, sega daleč v morje in se nadaljuje onstran spomenika Lessepsa, ki je gradil sueški kanal. Ob podzidje iz neobdelanega kamenja, na katerem stoji v nadnaravni velikosti kip onega genialnega moža, ki je z železno voljo dovršil to ogromno delo in ki je v sramoti in ubožtvu umrl, buta neprestano. Spomenik je obdan od vseh strani od morja. Podnožje je jako okusno in priprosto brez vseh nepotrebnih elegičnih in simboličnih frizov. Na dveh straneh spomenika ste dve veriگی s konopljem. To je torej spomenik moža, ki je z vsemi sredstvi in priporočki moderne tehnike to dovršil, kar so dovršili stari Egipčani edino le s človeškimi delavnimi silami. V preteklem stoletju je veljalo to kot delo gigantov, kar ni bilo neizvršljivo za Egipčane, ki niso poznali niti parnega stroja niti elektrike. Nazaj do luke sem se peljal v nekem primitivnem tramvaju, čigar sprevodnik je bil mlad Arabec, ki je imel v znak svojega visokega dostojanstva kot uradnik tega velikanskega podjetja evropski žolt in oguljen površnik. Da sem prišel od spomenika do tramvaja, moral sem pa hoditi precejšen del mesta, ki ne more ugajati onemu, ki ljubi količkaj vegetacije; okrog in okrog je sama puščava, par hiš in morje. Vkrkali so se Francoz, ki menda potuje v zabavo, novoporočen francoski parček, velika Kukova karavana, ter neka ruska rodbina.

Najzanimivejše je pa bilo se sprehajati v mraku po podpalubju, kjer so potniki tretjega razreda. Kar na levi za leseno ograjo se nahaja turški harem, tri bule čepijo na razprostrtih blazinah in čilimih, edna ni več mlada in tudi že grda, nima radi tega posebno skrbno zavitega obraza,

mlajši dve pa sta popolnoma zaviti v tanko polusvileno sukno »isar«, katera je pri tej kavorujave, pri oni črne barve z žoltimi rižami, pred nosom pa imajo vijoličasti ali rožnati »meudil«, ki povsem zakriva obraz. Ni pa težko opaziti bujne oblike ženskega telesa. Ravno kar jedo in radi tega dvigujejo včas ruto, ali tako, da se ne vidi ust, na rokah imajo črne volnene rokavice. Ob strani različnih svežnjev in posteljne oprave pa stojijo bele papuče in korbice z živežem. Na drugih punkeljih pa sameva posoda za rituelno umivanje. Po noči se razpne platno, da je potem harem v šotoru. Nad onim prostorom, kjer se nahaja globoko doli blago in ki se šele odkrije pri izkladanju in vkladanju, se je utaboril resen Arabec z očali na dolgem, ravnem nosu ter belim turbanom z zlatimi zvezdami; knjigo, v kateri čita, ima ustonjeno na blazino, on pa čepi na lepem čilimu. Cela židovska rodbina se je tam prav po domače uredila; kovčegi različne velikosti, ponve, koltri, leseni zaboji jo obdajajo. To so židi iz Bagdada, ki potujejo v Jeruzalem. Dve mladi Židini plavih las in svetle polti dojite tam svoja otroka. Ta skoraj germanski tip je dokaz, da ste se križali dve rasi v srednjem veku, semitska in germanska, ter da germanska kri danes še ni izginila. Na glavi imate ruto rožnate ali modre barve, ki je nad čelom zvezana, vedno se smejate, lice jim je okroglo, nosič mal in proporcionalen, oči žive in mokro lesketajoče se, okoli vratu imate niz koral. Židi iz Bagdada so drobne postave, imajo čifutske kodre blizu ušes, nosijo zelene široke hlače in kadijo »naržile«. Oni Arabec, katerega sem prej omenil, je naenkrat postal hud, začel kričati name, strašno tuliti in sezul črevelj, »kor da bi mi ga hotel vreči v obraz. Videl sem svobodomiselnega Turka tudi tam blizu sedeti, zna je imela obraz zakrit, otroke je pa pestovala nubijska suznjica. Izvenredno me je tudi zanimal suh Žid z dolgim takim nosom, silno lepim, velikim čelom, z ono perfidno potezo okoli ustnic in kukuljo na glavi. Tak je moral biti kak Žid iz

„Goriška ljudska posojilnica“

vpisana zadruga z omejenim jamstvom.

Načelstvo in nadzorstvo je sklenilo v skupni seji dne 28. nov. 1902. tako:

Hranilne vloge se obrestujejo po 4 1/2%. Stalne vloge od 10.000 kron dalje — odpovedjo i leta po 5%. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Posojila: na vknjižbe po 5 1/2%, na varščino ali zastavo 6%, na menice 6%, s 1/2% uradnino. Glavni deleži koncem leta 5 1/2%.

Stanje 31. dec. 1901. (v kronah): Članov 1819 s 7932 deleži po 20 K = 158.640. — Hranilne vloge 1.318.965. — Posojila 1.379.213. — Vrednost hiš 142.643 (v resnici so vredne več). — Rezervni zalog 63.014.

Hranilne vloge se sprejemajo od vsakogar.

Zaloga piva

iz prve kranjske izvozne pivovarne in sladovne na par

T. Fröhlich-Vrhnika (Kranjsko).

Priporoča se za bodočo sezono cen. gg. gostilničarjem in zasebnikom iz mesta in dežele v svrhu blagohotnih naročil izbornih vrst piva kakor: »Eksportno marčno«, »Kranjski biser« in »Granat-Porter« v sodčkih in steklenicah. Jamči se za solidno in točno postrežbo po najnižje mogočih konkurenčnih cenah. — Za udobnost cen. gg. odjemalcev iz Vipavskega ima tvrdka na Goričici »pri Rebku« in v Dornbergu pri Alb. Sinigoj-u z ledom in vedno svežim pivom dobro oskrbljene ledenice.

Glavni zastopnik za Gorico in deželo

Josip Rovani,

s zalogo v Gorici — Rabatišče št. 20.

Trgovsko-obrtna registrovana zadruga

z neomejenim jamstvom v Gorici.

Hranilne vloge obrestujejo po 4 1/2%, — večje stalne, naložene najmanj na jedno leto, po 5%. — Sprejema hranilne knjižice drugih zavodov brez izgube obresti. — Rentni davek plačuje zadruga sama.

Posojila daje na poroštvo ali zastavo na 5-letno odplačevanje v tedenskih ali mesečnih obrokih, — proti vknjižbi varščine tudi na 10-letno odplačevanje

Združniki vplačujejo za vsak delež po 1 krono na teden, t. j. 260 kron v petih letih. Po zaključku petletja znaša vrednost deleža 300 kron.

Stanje 31. dec. 1902:

Deleži: a) podpisani	K	943.200—
b) vplačani		305.874.50
Dana posojila		1.348.171.07
Dopolnilni zaklad		244.139.23
Vloge		912.745.25

množice onih, ki so zahtevali pred Pilatovo hišo, da se Krist križa. Nekaj neizrečeno trudnega in poluobupanega je bilo v teh mrtvih potezah.

Kvarantena.

Zjutraj je bilo videti samo morje in nebo. Ukaz turške vlade veli, da mora vsak parnik, ki pride iz Egipta, najprej v Bajrut, in radi tega je tudi naš parnik krenil po ravni poti od afriškega obrežja v Bajrut. Okoli 10. ure smo zagledali v mlečnih obrisih daleč, da je bilo komaj še spoznati, goro Karmel. Čital sem, da so nekdanji padali romarji na tla, ko so jo zagledali z ladije. Dočim smo videli goro Karmel silno nedoločno, premikal se nam je Libanon vedno bližji in bližji, na vrhu je ležalo mnogo snega. Morje je bilo mirno, včasih se je prikazal kak galeb, nebo je bilo bistro in jasno, zrak prozoren.

»Amfitrita« krmari ponosno tja proti Bajrutu, ki ni več daleč. Najprej je vidno neko povsem novo neokusno stavljeno predmestje. Turški del mesta je pa ravno pred luko. Hiše so sezidane v sirskega slogu, ki se od arabskega močno razlikuje. Francoski parobrod, ki je z nami odšel iz Port Saida, je bil že v luki. Ravnokar se je vrnil čoln od zdravstvenega urada z žrto zastavo, kar znači, da se parniku ni dovolila »libera« »atica«, iz tega dejstva se je lahko dalo sklepati, da tudi naš parobrod čaka kvarantena, ker pride iz okuženega Egipta. Skoro je odrinil čoln z doktorjem, našim znancom s »Habsburga«, in drugim kapetanom. Vsi potniki so stali na krovu. Slednjič se je vrnil čoln, v vetru je plapolala žolta zastava in doktor mi je kazal iz čolna pet prstov, vedel sem takoj, da bode pet dni kvarantene. Požuril sem se na promenadni krov in javil Vjeri Afanazijevni našo usodo.

Sobota, 19. aprila 02. Zvon, ki vabi na obed, deli ves dan na tri ali štiri dele. Prvi sega od zjutranjega čaja do

dejeunerja, drugi od dejeunerja do dinerja, in tretji od dinerja do časa, ko je treba iti spat. Dama, ki sedi meni nasproti poleg kapetana, je Danka. Prijazna glava s čednim, podjetnim in odločnim nosičem poveča ugodni vtis. Njen mož je švedski konzul v severni Ameriki, bolj nizke postave, plečast in plavih odkritosrčnih pristno germanskih očij. Prvi dan v Aleksandriji se mi je dozdeval nekoliko čuden, ko je raztezal svoj daljnogled na vse strani kot pristen potujoč Anglež stare šole. S sabo nosi celo škrinjno knjig, najbrž je tudi pisatelj. Pri dinerju je segla Danka v pogovor in glasno rekla kapetanu: »Mi Danci sovražimo Nemce«. Naš doktor, ki je dan prej zasmehoval prav po nepotrebnem Slovence samo, da bi nas dražil, se je razljutil, kakor je bilo lahko spoznati, nad temi bogokletnimi besedami. Danka je tudi pravila v slabi nemščini kapetanu, da bode jutri božja služba v salonu in ga resno vprašala, ali ne bode on, kakor je to na angleških parobrodih običajno, čital evangelija. Kapetan se je kar vstrašil in pravil v ne ravno klasični nemščini, da je brezverec. Danka in njen mož se nista mogla načuditi nevernosti tega moža, ki se pač nikdar ni trudil za kako višjo izobrazbo.

Nedelja, 20. aprila 02. Ob deseti uri je bila protestantska božja služba v salonu nad obednico. Pri največji, z rdečim prtom pokriti mizi je sedel pastor v dolgi črni suknji, star sivolos mož širokih pleč in s pristno ameriškim močno iz lica ven molečim ravnim in kratkim nosom. K njemu je sedel kot pomočnik suh, že precej star gospod. Čital se je evangelij in pastor je imel kratek nagovor. Nikdo od vseh Amerikancev in Amerikank, ki so bili na parobrodu, ni manjkal. Prišla je ona tolsta dama s svojim možem in vitko, precej čedno hčerko, prišla je ona drobna gospa z moškimi šembranim obrazom in z njo njen sin, ki je bil po celem svojem obnašanju in po celi svoji zunanjosti nepokvarjen Anglosakson in drugoamerikanski tip,

droben suh in mlad človek s pristnim ameriškim zategnjenim akcentom in s takim hladnim, silno pametnim, navidezno superioznim izrazom v teh sicer finih, ali odurnih potezah, s plavimi lasmi in brkami. Vsi Američani, staro in mlado, so bili prisotni pri božji službi, popevali so psalme in poslušali pridigarja. In to niso bili navadni romarji, temveč slučaj jih je zanesel v srednjezemsko morje. Velik razloček je pa med to božjo službo in ono katoliško na »Habsburgu«. Tam so bili prisotni sami katoliški duhovniki, tu pa starejši gospodje, gospe, gospodične in mladi ljudje vseh poklicev. Med tem ko so »camerieri« pokrivali mize k dejeunerju, uganjal je pa oni lisjaški krščen čifut iz Lipsije neumne šale, zasmehoval one, ki so gori molili, ter pisal svoja trgovska pisma. Nemški doktor, potovalec veike kemične tovarne, ki ga prištevam jovijalnim in prijaznim Nemcem, kakoršnih je težko najti in ki so nam izvenredno simpatični, je moral tudi spuščati tu pa tam kako neprimerno opazko. Oba sta pač katoličana s krstnim listom, ali brez vsakega verskega prepričanja.

Z umazaniam grškim popom sem se skušal po grško pogovarjati; razumel je pa le besedo »zadovolje«, vse je imenoval tudi mojo svetlo lavtenis obleko in svetlo svileno kravato. Kako čudno vendar, da je še dandanes Grku bebeda, ki je tako značilna za starogrško kulturo, vedno v ustih.

(Dalje pride.)

Naznanilo.

Podpisani si usojam naznanjati slavnemu občinstvu v mestu in na deželi, da prevzamem vsled smrti svojega očeta vodstvo in oskrbovanje staroznane gostilne

„Pri Golobu“ na voglu ulice Morelli.

Skrbel bodem, da bode tudi v bodoče posrežba solidna kakor doslej.

V Gorici, 1. maja 1903.

Leopold Reja.

Anto Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8

priporoča

pristna bela
in črna vina
iz vipavskih,
furlanskih,

briskih, dal-
matinskih in
isterških
vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerno. Postrežba poštena.

Na prodaj je,

lep, lahek, z usnjem pokrit, skoraj nov koleselj ali kales v Gorici Via Trieste 43.

Novost!

Fotografije,

izdelane navadno in v najmodernejšem stilu, takozvane »Imperial« platino-bromit, priporoča

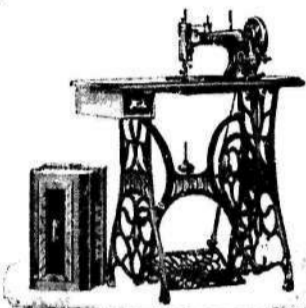
A. Jerkič,

odlikovan fotograf v Gorici,
Gospiska ulica 7.

Vsakdo naj si ogleda izložbo, naj primerja izdelke z izložbami konkurenčnih tvrdk in naj sodi.

Pfaff-ovi šivalni stroji

so najboljši.

To sliši kupec sicer o vsakem izdelku in od vsakega agenta, ki navadno niti ne ve kaj je šivalni stroj, in še ne ve kako se upolje nit v šivalni stroj, tem manj kako isti šiva, toda mi smo po naši več kot 20-letni poskušnji raznih tovarniških strojev se prepričali, da so res Pfaffovi šivalni stroji najbolj trpežni, ter se uverili da se ne dela z nobenim drugim strojem tako natančno kot s Pfaffovim.

Pfaffovi šivalni stroji delajo celo po 10-letni dobi še vedno brezumno, so neprekosljivi za domačo rabo in obrtne namene, so posebno pripravni za umetno vezenje (rekanitronje) ter se poučuje brezplačno, prekosi na dobroti vsako tovarno. Jamči se za 10 let.

Nikar naj se ne zamudi pred nakupom ogledati Pfaffove šivalne stroje.

Zaloga Pfaffovih šivalnih in drugih strojev v Gorici via Municipio št. 1

SAUNIG & DEKLEVA.

Popravilnica šivalnih strojev, dvokoles Nunska ulica 14.

Hitite v

BAZAR, Riva Castello št. 4

prodaja se samo še nekaj dni.

Cele volnene obleke dobivajo
se že od gl. 1'80 naprej.

Mizarska zadruga v Gorici (Solkan)

Naznanja slavnemu občinstvu, gospodom trgovcem in založnikom pohištva, da ima

veliko zalogo **veliko zalogo**

izgotovljenega pohištva vseh slogov

v Solkanu pri Gorici.

v Solkanu pri Gorici.

Naznanjamo, da smo prevzeli dosedanjo trgovino pohištva tvrdke Ant. Černigoja v Trstu, Via Piazza vecchia št. 1, katero bomo vodili pod enakim imenom.

Kar ni v zalogi, se izvrši točno po naročilu v najkrajšem času.

Cene zmerne.

Dela je lično ter dobro osušena.

Prosilva zahtevati listke!!

Največja zaloga vseh stavbnih potrebščin, kakor: cement, stavbne nosilce, vsakovrstne okove, železje, strešna okna, cevi za stranišča itd. Ima v zalogi orodje za vsa rokodelstva iz najbolj slovečih tovarn. Opozarja na svojo bogat izbor **kuhinjaškega in hišnega orodja, pečij, štedilnikov** po brezprimerno nizkih cenah.

Pozori Eno krono nagrade!

Največja trgovina z železjem
Konjedic & Zajec v Gorici
pred nadškojfo št. 11.

Edina zaloga stavbnih nositeljev v Gorici.

Pocinkana žica za vinograde po znižanih cenah!

Pozor!

Eno krono nagrade

izplačava vsakemu, kdor dokaže s potrjeni najine nove ameriške blagajne, da je kupil pri naju za 100 K blaga.

Prosilva zahtevati listke!!

Pozori Eno krono nagrade!

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladčičar v Gorici na Kornu št. 3.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

E. LEBHERZ

Gorica

tovarna užigalic priporoča prebivalcem Primorskega svoje izdelke raznih vrst, posebno izvrstne in zanesljive užigalice

Apollo

Zahtevajte
moj ilustrirani cenik z več kakor 500 podobami od ur, zlatih, srebrnih in muzikalčnih predmetov, katerega pošilja zastopnik in poštne proste

Hanns Konrad,
tvornica ur in eksportna hiša
Most št. 249. — (Češko).

Dr. Viktor Gregorič,

dosedaj občinski zdravnik v Sevnici, naznanja, da se s prvim majnikom t. l. nastane v Sežani kot občinski in okrožni zdravnik v hiši poleg lekarne.

Trgovska-obrtna registrovana zadruga v Gorici z neomejenim jamstvom.

Aktiva.

Bilanca ob zaključju prvega petletja.

Pasiva.

Aktiva		Pasiva	
K	v	K	v
Račun posojil:		Račun deležev:	
Stanje posojil II. odsek . . .	150648 —	Stanje deležev II. odsek . . .	131140 68
» » III. » . . .	199896 44	» » III. » . . .	86734 10
» » IV. » . . .	356392 76	» » IV. » . . .	55370 72
» » V. » . . .	240556 66	» » V. » . . .	31896 —
» » VI. » . . .	300681 21	» » VI. » . . .	733 —
	1248175 07		305874 50
Račun obresti posojil:		Račun obresti deležev:	
Zast. obresti pri dolž. II. odsek	2917 38	Narasle II. odsek	16921 60
» » » III. » . . .	3735 75	» III. »	8452 80
» » » IV. » . . .	2817 70	» IV. »	3705 60
» » » V. » . . .	2275 26	» V. »	1128 —
	11746 09		30208 —
Račun naloženega denarja:		Račun obresti posojil:	
Stanje VI. odsek		Predplačila za l. 1903 II. ods.	560 30
	30011 80	» » III. » . . .	944 90
Račun vrednostnih listin:		» » IV. » . . .	2548 95
Stanje VI. odsek	4000 —	» » V. » . . .	343 69
Kuponi VI. »	240 —	» » VI. » . . .	218 88
	4240 —		4616 72
Račun inventarja:		Račun hranilnih vlog:	
Vrednost pohištva V. »		Stanje	912745 25
	1180 58		
Račun stavbišča:		Račun eskompta:	
Vrednost V. »		Stanje	78600 —
	51144 65		
Račun eskomptnih obresti:		Račun rezervnega zaloga:	
Predpl. za leto 1903. VI. odsek		Dobiček I. odsek	14228 14
	385 64	» II. »	11948 91
Račun blagajne:		» III. »	12312 29
Saldo 31. dec. 1902 I. odseka	14228 14	» IV. »	7562 92
» » » II. »	4386 79	» V. »	3511 18
» » » III. »	3969 79	» VI. »	4585 97
» » » IV. »	3737 42		54149 41
» » » V. »	4698 17		
» » » VI. »	8296 74		
	39310 05		
	1386193 88		1386193 88

Dr. Rudolf Gruntar,
Jerkič Anton,

Načelstvo:
Jeretič Anton,
Gabršček Andrej,
Konjedic Rudolf,

Pečenko Anton,
Rovan Josip.

Dr. Treo Dragotin,
Glešič Ivan

Nadzorstvo:
Križnič Anton,
Zajec Alojzij,

Koren Anton,
Makuc Anton,

Drufovka Ivan,
Krušič Anton.

Sprejema zavarovanja človeškega življenja po najraznovrstnejših kombinacijah pod tako ugodnimi pogoji, ko nobena druga zavarovalnica. Zlasti je ugodno zavarovanje na doživetje in smrt z zmanjšujočimi se vplačili.

Vsak član ima po preteku petih let pravico do dividende.

„SLAVIJA“

vzajemno zavarovalna banka v Pragi.
Rezervni fond: 25.000.000 K. Izplačane odškodnine in kapitalije: 75.000.000 K.
Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države
z vseskozi slovansko-narodno upravo.

Vsa pojasnila daje:
Generalni zastop v Ljubljani, čegar pisarne so v lastnej bančni hiši
Gospodskih ulicah števil. 12.

Zavaruje poslopja in premoženje proti požarnim škodam po najnižjih cenah. Škode cenjuje takoj in najkulantneje. Uživa najboljši sloves, koder posluje.

Dovoljuje iz čistega dobička izdatno podporo v narodne in obnovenjske namene.

Dobi se povsod!

Schichtovo hranilno jedernato milo

z varstveno znamko

garantirano in prosto vseh škodljivih primes, izdatno in izvanredno milo za pranje.

Pri nakupu naj se pazi na ime „Schicht“ in na gornjo varstveno znamko.

Zastop na debelo: Humbert Bozzini -- Gorica.